

G. CAMPS

Angélica Olvera, Mercè Traveset i Carles Parellada asseguren que mai no s'han cansat d'educar

Sintonitzar les mirades

► La Joviat inaugura curs amb Angélica Olvera, mare de la pedagogia sistèmica, disciplina que busca renovar de cap a peus l'acte d'educar

Crònica

GEMMA CAMPS | MANRESA

El món ha canviat. Canvia cada dia i ho fa a una velocitat de vertigen. Per contra, l'escola on van els homes i dones del futur continua sent la mateixa «de com estava pensada en l'era industrial». El resultat és que hi ha una dissintonia entre l'un i l'altra. És el que pensen Angélica Olvera, Mercè Traveset i Carles Parellada. Ho pensen ells i la resta de seguidors i practicants de la pedagogia sistèmica. Tots tres són autors del llibre *Sintonitzando las miradas*, que van presentar, dimarts, a l'Escola Joviat com a acte previ a la inauguració del nou curs. El llibre és el compendi de vuit anys de col·laboració a tres bandes.

Soluciones amorosas y breves a los conflictos entre la escuela y la familia. És el subtítol del llibre, i justament d'amor és del que va parlar Olvera, impulsora de la pedagogia sistèmica, només començar l'acte, que va omplir el saló Mont-

serrat de la Joviat. Aleshores encara ningú no havia explicat què és això de la pedagogia sistèmica (no ho van fer fins al cap de mitja hora de l'exposició), la qual cosa va fer que els ignorants en la matèria ens sentíssim com espectadors d'una pel·lícula en versió original en rus o mandarí. I sense subtítols. De mica en mica, però, el discurs va anar agafant sentit.

Olvera, que és mexicana i que té una experiència en la docència de més de trenta anys, que desenvolupa al Centro Universitario Doctor Emilio Cárdenas de Mèxic, va explicar què vol dir sintonitzar les mirades: aconseguir que tots els actors de l'acte educatiu «tinguem la mateixa intenció, tot i que les mirades siguin diferents». Per aconseguir-ho, va afirmar, «el més important és el treball que fem amb el pare i la mare». «L'amor pels pares és l'èxit dels alumnes».

Carles Parellada, mestre de professió, va explicar la gènesi del llibre i va remarcar que la pedagogia sistèmica «no vol ser una moda pasatgera sinó una disciplina dins la pedagogia». Entre altres, va parlar de conceptes com la dimensió emo-

cional i la mirada quàntica, i va vacillar per als propers anys «coses extraordinàries» dins d'aquest camp.

Traveset, mestra, psicòloga i terapeuta, va advertir que la pedagogia sistèmica no és cap Mare de Déu de Lourdes, en el sentit que no fa miracles, però sí que és el camí, al seu entendre, per acostar l'escola cap a la modernitat líquida, aquest terme encunyat pel sociòleg, filòsof i assagista Zygmunt Bauman, segons el qual «ara tot és líquid, mentre que abans tot era per a tota la vida». En aquest escenari de moviment continu, l'escola «no avança tan ràpid com la societat. Hi ha una dissintonia», que és el que pretén resoldre la pedagogia sistèmica, «posant la mirada en el que és essencial. El que val la pena: les arrels», mitjançant «aliances amb la família, amb els mestres». En definitiva, sintonitzant les mirades amb «valors superamorosos».

Tant amor i positivisme va encomanar els presents, que van esgotar en cinc minuts els exemplars a la venda del llibre que es presentava. L'audiència més fidel va portar els llibres adquirits a la taula on eren Olvera, Traveset i Parellada perquè els signessin, enmig de salutacions cordials i superamoroses entre els que ja es coneixien d'altres ocasions. No es pot negar que, si una cosa hi va haver en aquest acte, va ser bona sintonia.